

Мила разкрива желанията на тялото си и на своята женственост: “Стискай ми ръката, стискай я силно, додето извикам”. На словесното отдаване и обладаване Мила откликва с любовна игра, разголваща скритата ѝ сексуалност, като подава малкия пръст на лявата си ръка и моли: “Остави ми един белег.” Сценичните бележки указват, че героинята е в “притома”, “чуе се щастливо охкане”, говори “сякаш бълуваща”. Еротичното сладострастие я кара да изисква от мъжа “да бъде груб, когато люби” и сурово да заключи, гледайки пръста си: “Ето тук...Тук трябваше да има кръв”.

По време на обсъждането на бъдещия им живот Мила подсъзнателно разиграва наподобяване на отдаването си като жена, но този връх на откровеността се посреща с признанието на Христофоров: “Дете, аз се чувствам слаб”, което става начало на раздалечаването им и съвпада с края на втора секвенция. Христофоров “почти пламенно” изповядва: “Аз никога не съм те пожелал още, както се пожелала една жена, никога не съм те виждал в своите сънища тъй, както се сънува една жена”.

Въпросът дали героинята е желана поне толкова, колкото самата тя желае, се превръща в най-потайната и неназована нейна драма. Тя се чувства необяснимо наказана в женствеността си, едновременно любовно и сексуално подтисната от мъжа, когото обича. За този мъж тя е без плът, предпазена от сексуалността поради “ранната ѝ младост”, девственост, високо социално положение, което я прави недостъпна за него. Според общественото мнение, което братът-депутат споделя, сексуалното притежаване на Мила ще даде власт на Христофоров. Според Мила между нейната любов и политическите партизански ежби няма нищо общо. Христофоров се оказва впримчен между тези два възгледа, които пораждат мъжки страх и нерешителност. Независимо от повтарящия се мотив за бебето - племениче, нероденото сънувано дете или появило се като видение в халюцинациите ѝ, Мила не става жена, нито майка. Смелото ѝ предизвикателство преди три години, когато тя първа целува възрастния мъж, “направил, както брат ми говори, няколко жени нещастни и не се досещаше, че трябва да ме целуне⁶, бунтът, който се опитва да осъществи след три години, завършват без резултат. Когато Христофоров узнава за предстоящия близък край на Мила, неговият несвързан коментар е “...може би излишъка от чиято любов я уби”⁷, без да става ясно, дали виновна за гибелта е преко-